

Ter Heidelaan, Aarschot (Gemeente Aarschot)

Project X21/R25/17

Programma van Maatregelen

Auteur:

P. Valentijn (veldwerkleider)

Autorisatie:

X. Alma (OE/ERK/Archeoloog/2016/00094)

Inhoud

1	Inleiding	3
2	Aanleiding van het onderzoek	4
3	Gemotiveerd advies over het al dan niet nemen van maatregelen	5
3.1	Volledigheid van het onderzoek	5
3.2	De aanwezigheid van een archeologische site	5
3.3	De impactbepaling	8
3.4	De waardering van de archeologische site	8
3.5	De bepaling van de maatregelen	9

1 Inleiding

In opdracht heeft het Vlaams Erfgoed Centrum in januari tot en met april 2019 een archeologienota opgesteld naar de archeologische waarde van de locatie Ter Heidelaan (deel) te Aarschot (Afb. 1). De archeologienota bestaat uit een bureauonderzoek en is uitgevoerd naar aanleiding van voorgenomen wegwerkzaamheden.

Afb. 1. Aanduiding van het plangebied met deelgebiednummers op de Basiskaart Vlaanderen (GRB).

2 Aanleiding van het onderzoek

De geplande werken bestaan uit vervanging van de bestaande verharding, fundering en riolering, het plaatselijk verleggen van de fietspaden, herprofilering van de bermdelen en grachten, en beperkte aanpassing van beplanting.

Een groot gedeelte van de werken zal binnen het huidige gabarit van de lijninfrastructuur blijven:

Zo zal de huidige verharding en fundering van de autoweg volledig vervangen worden.

De bestaande riolering zal uitgebroken worden en enkel ter hoogte van het kruispunt met de Nijverheidslaan vervangen worden.

De open grachten langs de weg zullen geherprofileerd worden, waarbij er niet dieper gegraven zal worden dan het oorspronkelijke profiel.

Ook de berm zal geherprofileerd worden. Deze herprofilering zal echter minimaal zijn, daar de autoweg op hetzelfde lengteprofiel zal blijven liggen. Er zal dan ook geen extra afgraving plaatsvinden ten opzicht van de oorspronkelijke aanleg van de R25.

De volgende werken reiken (gedeeltelijk) buiten het huidige gabarit van de lijninfrastructuur:

Over de rotonde met de Aarschotsesteenweg zal een nieuwe rioleringsreng worden aangebracht met een lengte van ca. 260 m. De buizen hebben een diameter van 500 mm (binnenzijde). De breedte van de sleuf zal ca. 160 cm zijn (diameter buis + dikte buiswand (2x) + 50 cm (2x)). De riolering komt te liggen op een diepte van 150 cm.

Over een lengte van ca. 2.350 m zal het fietspad verlegd worden, zodat het verder van de rijbaan komt te liggen. Deze nieuwe delen van het fietspad komen buiten het gabarit van de huidige infrastructuur te liggen. Na herprofilering van de berm (zie boven), zal het 1,75 tot 3 m brede fietspad aangelegd worden, welke een koffer heeft van 50 cm diep. Om de ca. 15-25 m zal een 20 cm breed gootje worden aangebracht dat loopt van het fietspad naar de gracht, welke een diepte hebben van 20 cm.

Aan de noordzijde van de rotonde met de Aarschotsesteenweg zal de gracht naar het noorden verplaatst worden, om plek te maken voor het nieuwe fietspad. De nieuwe gracht heeft een lengte van ca. 100 m, zal een maximale diepte hebben van ca. 150 cm en een breedte van 4 m aan het maaiveld.

In de nieuwe gracht zullen kopmuren geplaatst worden en ook in de bestaande grachten zullen een vijftigtal nieuwe kopmuren geplaatst worden. De kopmuren zijn ongeveer even breed als de grachten en reiken ca. 35 cm beneden de bodem van de gracht.

Voor het aanleggen van het fietspad zullen 121 bomen geroid worden, waarbij de stonk machinaal verwijderd zal worden.

Na aanleg van het fietspad zal aan weerszijden van de weg bomen worden aangeplant met een tussenafstand van ca. 15 m, in totaal 124 stuks. De plantgaten zullen ca. 1x1x1 m zijn.

Rond de rotonde zal bovendien een haag worden aangeplant, met een plantgat van 50 cm diep en 50 cm breed, waarvan ca. 75 m buiten het huidige gabarit komt te liggen.

In de overige delen van de berm zal gras en klaver ingezaaid worden, waarvoor de teelaarde tot max. 30 cm diepte gewoeld zal worden.

De geplande werken buiten het huidige gabarit beslaan een totaal oppervlak van ca. 14.450 m²

3 Gemotiveerd advies over het al dan niet nemen van maatregelen

3.1 Volledigheid van het onderzoek

Het vooronderzoek heeft tot dus ver bestaan uit een bureauonderzoek (prospectie zonder ingreep in de bodem). Op basis van dit onderzoek kon met voldoende zekerheid worden vastgesteld dat er binnen het plangebied geen archeologische vindplaats met voldoende kennispotentieel aanwezig is die wordt bedreigd door de geplande werken.

3.2 De aanwezigheid van een archeologische site

Het plangebied beslaat de Ter Heidelaan, een gedeelte van de R25. De weg loopt hier door een dal waar de Demer en de Grote Laak dicht bij elkaar stromen. Aan de oost- en westzijde loop de weg 1 tot 2 m op naar respectievelijk de rug van Betekom en de rand van het duinmassief onder de bossen van Meetshoven. Binnen het plangebied mogen eolische (lemige) zandafzettingen uit het Quartair verwacht worden, welke op sommige plekken verstuft kunnen zijn. Op de rug van Betekom kan hierin een B horizon gevormd zijn en ter hoogte van het duinmassief wordt de bodem mogelijk afgedekt door een plaggendeek. Door hellingerosie kunnen de afzettingen hier plaatselijk tot colluvium zijn omgevormd. In het centrale deel van het plangebied, het laaggelegen dal van de Demer en de Grote Laak, zijn de Quartaire en Tertiaire afzettingen (resp. leemhoudende en kleihoudende zanden) mogelijk herwerkt en/of geërodeerd door de beken en/of afgedekt door alluviale kleien. Geologische boringen wijzen er waarschijnlijk op dat het klei in het dal van de Demer-Laak (gedeeltelijk) van Tertiaire oorsprong en niet (enkel) van Quartaire, alluviale afkomst is. Wellicht komt dit doordat het dal hier één tot twee meter hoger ligt dan het typerende deel van de vallei naar het westen, tussen Werchter en Aarschot, waar natte alluviale kleigronden karakteristiek zijn. De Quartaire afzettingen kunnen door de wisselende morfologie een sterk wisselende dikte hebben van 0 tot enkele meters.

Over het algemeen was de rivervallei van de Demer en Laak in de prehistorie (steen- en ijzertijd), maar ook later, op verschillende plaatsen (tijdelijk) bewoond getuige het grote aantal losse vondsten en vondstenconcentraties uit deze periode. Op enkele plekken, zoals ten zuidoosten van Betekom, op de rand van de vallei, zijn enkele Romeinse en middeleeuwse vondsten gedaan. Archeologisch onderzoek in alluviale gebieden en beekdalen heeft reeds herhaaldelijk het grote archeologische potentieel aangetoond.

In de directe nabijheid van het plangebied zijn enkele losse steentijd vondsten gedaan. De steentijd artefacten zijn aangetroffen op de hogere donken en de uitloper van de rug van Betekom, ten noordwesten van het plangebied. Deze landschappelijke context is vergelijkbaar met de hogere delen van het plangebied, waar menselijke activiteit in de gehele steentijd mogelijk, en gezien de nabijheid van water en verschillende biotopen wellicht ook aantrekkelijk was.

Het centrale deel van het plangebied ligt in het lager gelegen dal van de Laak-Demer. In het Pleistoceen stroomde hier een vlechtend riviersysteem en later een meanderende rivier. De eerste indruk is wellicht dat dit milieu te nat is voor menselijke activiteit. Op basis van de beschikbare aardkundige gegevens kan de predeze aard van dit milieu en de latere formatieprocessen echter niet bepaald worden en een riviersysteem kent vaak een verscheidenheid van biotopen waarvan sommige wel aantrekkelijk zijn voor de mens, waardoor de mogelijkheid van menselijke activiteit in de lagere delen van het plangebied niet per definitie uitgesloten kan worden.

De verwachting voor een artefactensite uit de Steentijd *met voldoende kennispotentieel* is echter laag door de beperkte omvang de geplande werken buiten het gabarit van de bestaande lijninfrastructuur. Hierdoor kan maar een klein gedeelte van een eventuele site onderzocht kan worden. Steentijd artefactensites kenmerken zich over het algemeen door een horizontale spreiding van (vuur)stenen artefacten met wisselende dichtheid, waarbij artefactenconcentraties het resultaat zijn van meerdere activiteitszones en/of kampementen. Het kennispotentieel van een Steentijd artefactensite wordt pas benut wanneer een vuursteenconcentratie in deze bredere context wordt bestudeerd, wat met de kleine onderzoeksgebieden binnen het plangebied geen mogelijkheid is.

Dat de resultaten van een eventueel Steentijd onderzoek binnen het plangebied ooit opgenomen zouden kunnen worden in grootschaliger onderzoek op nabijgelegen percelen, en eventueel kennispotentieel zo alsnog benut kan worden, is bovendien onwaarschijnlijk. De percelen ter weerszijden van de Ter Heidelaan zijn ontwikkeld tot industriekavels of zijn bebost met een zeer dichte begroeiing. Eventuele steentijdresteren bevinden zich gewoonlijk in de top van de ondergrond, welke hier grotendeels verstoord zal zijn. Op de

plaatsen waar de kavels naast de weg niet bebost of ontwikkeld zijn, vallen de geplande werken binnen het gabarit van de infrastructuur.

Zoals vonden in andere delen van de vallei van de Demer en Laak hebben laten zien, kunnen sporen van menselijke activiteit uit de late prehistorie, de Romeinse tijd en de Vroege Middeleeuwen binnen de vallei en dus ook binnen het plangebied aanwezig zijn. Maar ook hiervoor geldt dat de verwachting voor een sporenniveau *met voldoende kennispotentieel* laag is door het beperkte oppervlakte van de geplande werken buiten het gabarit van de bestaande lijninfrastructuur. Het aantal sporen dat men daarbinnen zal aantreffen zal waarschijnlijk gering zijn. De informatie waarde van een enkel spoor of een klein aantal sporen is doorgaans beperkt, doordat contextuele informatie onderbreekt en structuren niet volledig onderzocht kunnen worden.

Ook voor een site met sporenniveau geldt dat het onwaarschijnlijk is dat ze ooit opgenomen zal worden in grootschaliger onderzoek op nabijgelegen percelen, en eventueel kennispotentieel zo alsnog benut kan worden. Zoals gezegd, zijn de percelen ter weerszijden van de Ter Heidelaan ontwikkeld tot industriekavels of zijn bebost met een zeer dichte begroeiing. Laatste hoeft voor een sporenniveau minder destructief te zijn dan voor een artefactensite, maar de vergoederde bebouwing maakt dat onderzoek binnen het plangebied hoogstwaarschijnlijk nooit meer dan geïsoleerde waarnemingen zullen worden. Bovendien zal de ruimtelijke relatie met eventuele archeologie op naastgelegen sporen lastig te maken zijn, door de grachten naast de berm van de R25. Op de plaatsen waar de kavels naast de weg niet bebost of ontwikkeld zijn, vallen de geplande werken binnen het gabarit van de lijninfrastructuur.

Vanaf de middeleeuwen blijkt uit archiefstukken dat de valleien ontgonnen werden in functie van de landbouw. De meeste valleigronnen waren zeer nat en werden daarom voornamelijk ingezet als hooiland met nabegrazing. De donken met een zandige bodem, konden wel worden gebruikt voor akkers. Vanwege de vele overstromingen bleven de valleien vrij van bebouwing. Enkel op droge donken kon men zich permanent vestigen.

Op historisch kaartmateriaal is te zien dat de Demer-Laak vallei in gebruik is als weideland en/of beemd en de hogere delen zijn akkerland, begrensd met bomenrijen. Enkele wegen kruisen het plangebied, waarvan sommige in de 19de eeuw een steenweg worden. Deze situatie gaat waarschijnlijk terug tot de Late Middeleeuwen, en voor de Nieuw(st)e tijd en de Late Middeleeuwen wordt binnen het plangebied dan ook geen sporenniveau verwacht, uitgezonderd incidentele sporen van activiteiten gerelateerd aan bovengenoemd landgebruik en de omliggende bewoning.

Hierop zijn echter twee uitzondering. Ten eerste, ligt op de 18de- en 19de-eeuwse kaarten langs de Liersesteenweg een gebouw binnen het plangebied. Hier zullen de geplande werken echter binnen het gabarit van de bestaande lijninfrastructuur blijven en zullen eventuele restanten ongevoerd blijven.

Aan de westzijde van het plangebied ligt restaurant Wit Toreke, gevestigd in de restanten van Kasteel Meetshoven. Het kasteel wordt vermeld sinds de 13de-14de eeuw, maar van de vroegste fasen is nauwelijks iets bekend. Wel is van kaartmateriaal bekend dat het kasteel ooit aanzienlijk groter was dan vandaag de dag, met een westelijke vleugel uit de 18de of mogelijk de 17de eeuw en een oostelijke vleugel die minstens uit de 16de eeuw dateert. Beide vleugels hebben binnen het plangebied gelegen en mogelijk zijn restanten nog in de ondergrond aanwezig – de aard, ouderdom en ook de exacte omvang en ligging zijn echter onbekend.

Hoewel het oppervlak van de geplande werken buiten het gabarit van de lijninfrastructuur klein is ter hoogte van het kasteel, kunnen eventuele resten van het kasteel zeker nog kennispotentieel bezitten. Beperkte waarnemingen van bijvoorbeeld muurresten, funderingen en uitbraaksleuven kunnen informatie bieden over onder meer datering, locatie, fasering en fysieke kenmerken van de kasteelvleugels. Ook zouden restanten van de voormalige loop van de Grote Laak kunnen worden aangetroffen, welke mogelijk duidelijk kunnen maken of de loop al dan niet door mensenhanden is verlegd om als kasteelgracht dienst te kunnen doen. Dit alles kan waardevolle kennis opleveren op lokaal niveau, over de lokale geschiedenis van de inrichting en ontwikkeling van de buitengebied rond Aarschot, maar ook op een meer algemeen niveau. Zo kunnen de resultaten afgezet worden tegen de historische bronnen, zoals de Albums de Croÿ, een unieke cartografische bron over het Hertogdom Aarschot in de 16de eeuw.

Eventuele archeologische resten binnen het plangebied kunnen tijdens het Holoceen zijn afgedekt door beekalluvium en daarmee afgeschermd van de werken voor de aanleg van de R25, maar het is onduidelijk in hoeverre de beken ter hoogte van het plangebied erosief dan wel sedimentarend zijn geweest. De

kasteel Meugels ter hoogte van het plangebied zijn pas in de 19de en 20ste eeuw verdwenen – in een periode dat de waterhuishouding van de beken al gereguleerd werd – en het is dan ook onwaarschijnlijk dat deze zijn afgedekt door alluvium en zo zijn afgeschermd van de wegwerken. Voor de aanleg van de Ter Heidelaan is het plangebied gedeeltelijk opgehoogd en gedeeltelijk afgegraven, maar de mate en locaties van ophoging dan wel afgraving zijn niet bekend.

Doordat de mate en locatie van sedimentatie/erosie en ophoging/afgraving onbekend zijn, is ook de totale verstoringdiepte door de aanbreng van wegkoffers, grachten, beplanting, rioleering en leidingen onbekend. We zagen echter dat door de beperkte omvang van de geplande werken *buiten* het gabarit van de bestaande lijninfrastructuur, en de kleine kans dat eventuele archeologische waarden aldaar ooit opgenomen zullen worden in grootschaliger onderzoek op nabijgelegen percelen, het kennispotentieel van een artefacten- of sporensite hoe dan ook minimaal zal zijn, ongeacht de mate van verstoring. Enige uitzondering vormen eventuele restanten van het Kasteel van Meetshoven, waar zelfs beperkte waarnemingen nuttige kennis zouden kunnen opleveren. Het hoogtemodel laat zien dat het plangebied ter hoogte van het kasteel is opgehoogd, maar de exacte mate van ophoging is ook hier onbekend en daardoor is onduidelijk of de geplande werken op deze plek tot voorbij de ophoging of teelaarde zal reiken en eventuele restanten kan verstoren.

Op basis van de voorgaande overwegingen kan een specifieke archeologische verwachting opgesteld worden voor het plangebied:

- Een artefactensite uit het Paleolithicum en/of Mesolithicum kan voorkomen in het eolisch (lemig) zanddek en alluviale afzettingen uit het Quartair. In het oosten van het plangebied kan deze zijn afgedekt door een plaggendek.
Een artefactensite uit de steentijd manifesteert zich als een horizontale en verticale spreiding van vondsten, die over het algemeen vooral bestaan uit stenen artefacten en houtskool. Een sporenniveau ontbreekt over het algemeen voor het Paleo- en Mesolithicum.
De archeologische waarden kunnen zijn aangetast door hellingerosie (in het oosten en westen van het plangebied), alluviale processen (in het centrale deel), landgebruik en/of bestaande lijninfrastructuur, maar een lithisch assemblage dat door erosie is aangetast kan evenwel nog steeds kennispotentieel bezitten vanwege de verticale spreiding van het materiaal.
Doordat slechts een klein gedeelte van een eventuele artefactensite onderzocht kan worden is het kennispotentieel van een eventuele artefactensite nihil.
- Een sporenniveau uit het Neolithicum tot en met de Vroege Middeleeuwen kan worden aangetroffen aan de top van het eolisch (lemig) zanddek en in de alluviale afzettingen uit het Holoceen.
Een eventueel sporenniveau is over het algemeen het beste zichtbaar vanaf de B horizon.
De archeologische waarden kunnen zijn aangetast door hellingerosie (in het oosten en westen van het plangebied), alluviale processen (in het centrale deel), landgebruik en/of bestaande lijninfrastructuur. Een sporenniveau dat is aangetast kan evenwel een kennispotentieel bezitten indien spoorrestanten op een dieper niveau bewaard zijn gebleven.
Doordat slechts een klein gedeelte van een eventuele sporensite onderzocht kan worden is het kennispotentieel van een eventuele sporensite nihil.
- Het plangebied is in de Late Middeleeuwen tot en met de Nieuwste tijd in gebruik als weide- en akkerland met enkele landwegen. Er worden dan ook over het algemeen geen sporenniveaus uit deze perioden verwacht, uitgezonderd incidentele sporen van activiteiten gerelateerd aan bovengenoemd landgebruik en de omliggende bewoning.
Het kennispotentieel van dergelijke sporen is laag.
Uitzondering hierop vormen eventuele sporen van het Kasteel van Meetshoven. Sporen van het Kasteel van Meetshoven en het kasteelterrein kunnen worden aangetroffen aan de top van het eolisch (lemig) zanddek en/of de van de alluviale afzettingen uit het Holoceen. De sporen kunnen onder meer bestaan uit muurresten, funderingen, uitbraaksleuven en grachten en/of waterlopen. Mogelijk is het kasteelterrein in één of meerdere fasen opgehoogd. Eventuele sporen van de reeds verdwenen kasteelmeugels kunnen zijn aangetast door landgebruik en/of bestaande lijninfrastructuur, maar zelfs beperkte waarnemingen van bijvoorbeeld muurresten, funderingen en uitbraaksleuven kunnen nuttige kennis geven over onder meer datering, fasering en fysieke kenmerken van de kasteelmeugels.

3.3 De impactbepaling

Een groot gedeelte van de geplande werken blijft binnen het gabarit van de bestaande lijninfrastructuur en vormt daarmee geen bedreiging voor eventuele archeologische waarden.

Slechts een gedeelte van de geplande zal plaatsvinden buiten het gabarit van de bestaande lijninfrastructuur. Zo zal over de rotonde met de Aarschotsesteenweg een nieuwe rioleringsreng worden aangebracht met een lengte van ca. 340, een breedte van ca. 160 cm, en een diepte van 150 cm. Daarnaast zal in de berm over een lengte van ca. 2.350 m een 1,75 tot 3 m breed fietspad worden verlegd, met een koffer van 50 cm diep. Aan de noordzijde van de rotonde met de Aarschotsesteenweg zal de gracht naar het noorden verplaatst worden, om plek te maken voor het nieuwe fietspad. De nieuwe gracht heeft een lengte van ca. 100 m, zal een diepte hebben van ca. 150 cm en een breedte van 4 m aan het maaiveld. Ook zijn er nog enkele beperkte ingrepen zoals het aanbrengen van afwateringsgootjes en het plaatsen van kopmuren in de grachten.

Voor het aanleggen van het fietspad zullen in de berm 121 bomen gerooid worden en 124 bomen worden aangeplant met plantgaten van ca. 1x1x1 m zijn. Rond de rotonde zal bovendien een haag worden aangeplant, met een plantgat van 50 cm diep en 50 cm breed, waarvan ca. 75 m buiten het huidige gabarit komt te liggen. In de overige delen van de berm zal gras en klaver ingezaaid, waarvoor de teelaarde tot max. 30 cm diepte gewoeld zal worden.

Met deze werken zullen dus enkel de smalle bermen en de groenstrook op de rotonde verstoord worden. Zoals boven werd toegelicht, zal door de beperkte omvang van deze geplande werken *buiten* het gabarit van de bestaande lijninfrastructuur, en de kleine kans dat eventuele archeologische waarden aldaar ooit opgenomen zullen worden in grootschaliger onderzoek op nabijgelegen percelen, het kennispotentieel van een artefacten- of sporensite minimaal zijn. De impact van de werken zal daarmee beperkt zijn. Enige uitzondering vormen eventuele restanten van het Kasteel van Meetshoven, waar zelfs beperkte waarnemingen nuttige kennis zouden kunnen opleveren. De ca. 7 m brede bermen ter hoogte van het kasteel zullen verstoord worden door de aanleg van een fietspad (1,75 m breed, 50 cm diep), de aanplant van enkele bomen (1 x 1 x 1 m), en mogelijk het omwoelen van de bovengrond voor inzaaien van gras en klaver (max. 30 cm diep). Het hoogtemodel laat zien dat het plangebied ter hoogte van het kasteel is opgehoogd, maar de mate van ophoging is ook hier onbekend en daardoor is onduidelijk of de geplande werken op deze plek tot voorbij de ophoging of teelaarde zullen reiken en eventuele restanten kunnen verstoren.

3.4 De waardering van de archeologische site

Door de beperkte omvang van de werken *buiten* het gabarit van de bestaande lijninfrastructuur, en de kleine kans dat eventuele archeologische waarden aldaar ooit opgenomen zullen worden in grootschaliger onderzoek op nabijgelegen percelen, zal het kennispotentieel van een eventuele artefacten- of sporensite op deze locaties minimaal zijn. Uitzondering is het gedeelte van het plangebied ter hoogte van de voormalige vleugels van het Kasteel van Meetshoven, waar zelfs beperkte waarnemingen nuttige kennis zouden kunnen opleveren over de datering, locatie, faseringen en fysieke kenmerken van de kasteelvleugels. Dit kan waardevolle kennis opleveren op lokaal niveau, over de lokale geschiedenis van de inrichtingen en ontwikkeling van de buitengebied rond Aarschot, maar ook op een meer algemeen niveau. Zo kunnen de resultaten afgezet worden tegen de historische bronnen, zoals de Albums de Croÿ, een unieke cartografische bron over het Hertogdom Aarschot in de 16de eeuw. (zie paragraaf 3.2).

Het hoogtemodel laat zien dat het plangebied ter hoogte van het kasteel is opgehoogd, maar de mate van ophoging is ook hier onbekend en daardoor is onduidelijk of de geplande werken op deze plek tot voorbij de ophoging of teelaarde zullen reiken en eventuele restanten kunnen verstoren. Bovendien is de aan- of afwezigheid van archeologische sporen van het kasteel en de karakteristieken en de bewaringstoestand van eventuele sporen nog onvoldoende vastgesteld.

Daarom kan op basis van het bureauonderzoek in eerste instantie bepaald worden dat er binnen het plangebied geen verder archeologisch onderzoek nodig is naar eventuele archeologische waarden, met uitzondering van de zone ter hoogte van de voormalige vleugels van het Kasteel van Meetshoven.

Ter voorbereiding van verder archeologisch onderzoek en bepaling van de maatregelen zijn reeds de KLP-gegevens opgevraagd door de aanvrager. Hieruit werd echter duidelijk dat de bermen ter hoogte van het

kasteel vrijwel volledig verstoord zijn door leidingwerk. De kans dat er binnen het bereik van de geplande werken ter hoogte van het kasteel onverstoorde archeologische waarden aanwezig zijn is daardoor minimaal. Zelfs al mochten archeologische waarden binnen het bereik van de werken gelegen zijn, dan is het te onderzoeken oppervlak hoogstwaarschijnlijk dermate klein en versnipperd dat verder onderzoek geen nuttige kenniswinst zal opleveren.

3.5 De bepaling van de maatregelen

Op basis van deze gegevens en overwegingen wordt door het Vlaams Erfgoed Centrum bvba geen verder onderzoek noodzakelijk geacht. De geplande werkzaamheden vormen geen bedreiging voor het bodemarchief. Er hoeft geen programma van maatregelen te worden opgesteld.

Ondanks het advies tot vrijgeven van het terrein, blijven de bepalingen voor het melden van toevalsvondsten van kracht, conform artikel 5.4.1 van het Onroerenderfgoeddecreet. De civieltechnisch uitvoerder is verplicht eventuele toevalsvondsten binnen drie dagen na ontdekking te melden bij Onroerend Erfgoed.